

мѣсто, чиито жители още отъ турско време се отличавали съ голѣма любовъ къмъ наука и просвѣта, а следъ това завършилъ гимназия въ София и отишълъ да следва по-висока наука въ московския университетъ. Въ Москва Веселинъ се предалъ съ любовъ да изучава голѣмитъ руски писатели, особено ония, които се застъпвали за правата на народа и се борѣли за неговото умствено издигане. Като се завърналъ въ България, Т. Г. Влайковъ станалъ учителъ въ родния си край, а следъ това и училищенъ инспекторъ въ Софийско. И като учителъ и като инспекторъ, той се отличавалъ съ голѣмо трудолюбие и усърдие. Грижелъ се не само за възпитанието на децата но и на възрастнитъ, като ги събиралъ празнични дни или вечерно време на събрания и имъ говорѣлъ сказки по разни въпроси. По-късно Т. Г. Влайковъ се предалъ на политическа работа. Отъ редъ години той се избира за народенъ представителъ, какъвто е и сега.

Още отъ детски години Влайковъ — Веселинъ обичалъ да се вглежда въ простия животъ на народа въ селото и малкия градъ, да се вслушва въ разговоритъ на старитъ хора, и когато възмжжалъ, заловилъ се да опише всичко, което видѣлъ и чулъ. А Веселинъ умѣе да разказва майсторски. Разказва досущъ, тъй както си говори народътъ: не книжовно, а простичко и сладкодумно, та всѣки да може да разбере. Като четемъ неговитъ повестии се пренасяме ту въ село, ту въ малкото балканско градче, съ неговитъ бедни и прехлупени къщици, съ неговото добро и простодушно население. Ето го малкото одимено дюкянче, въ което трудолюбивъ български занаятчия работи отъ ранна сутринъ до късна вечеря и съ много мжка и трудъ